

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudců JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobce: **"1. elektrárenská s.r.o."**, se sídlem Mánesova 427/56, České Budějovice, IČ: 46680811

zastoupeného: Mgr. Jaroslav Čapek, advokát, se sídlem Komenského 241/35, Hradec Králové

proti

žalovanému: **Vláda České republiky**, se sídlem nábřeží Edvarda Beneše 128/4, Praha 1

za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) **Ministerstvo kultury**, se sídlem v Praze 1, Maltézské náměstí 1

2) **Povodí Labe, státní podnik**, se sídlem Víta Nejedlého 951/8, Hradec Králové

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

takto:

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Po právní moci tohoto usnesení bude žalobci vrácen zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč z účtu Městského soudu v Praze k rukám zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Čapka, advokáta, ve lhůtě do 30 (třiceti) dnů od právní moci usnesení.

Odůvodnění:

Žalobce podal soudu zásahovou žalobu, v níž se domáhal rozhodnutí soudu, kterým by přikázal žalovanému zrušit ust. § 1 odst. 1 písm. b) bodu 4 nařízení vlády č. 69/2017 Sb., včetně přílohy nařízení v části b) bodu 4. V žalobě tvrdil, že napadené nařízení vlády považuje obsahově za opatření obecné povahy, a týká se prohlášení národní kulturní památky věci v jeho vlastnictví (vodní elektrárna v Poděbradech čp. 71 se stavebními parcelami č. 3861 a 4107/5, katastrální území Poděbrady). Uváděl, že nabyt tento majetek jako kulturní památku, prohlášením národní kulturní památky jej jako vlastníka omezuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

což přirovnává ke zřízení věcného břemene. Poukázal dále na skutečnost, že proti postupu státu se nemohl nijak bránit, ani se k němu vyjádřit, což považuje za nezákonný postup.

Žalovaný se podané žalobě bránil, navrhoval ji odmítnout jako nepřípustnou, poukázal na charakter právního aktu, který vláda nevydala jako rozhodnutí, ale jako výkon moci vládní, a tudíž není přezkoumatelný ve správním soudnictví.

Obě zúčastněné osoby se ztotožnily s procesním postojem žalovaného.

Před samotným věcným přezkoumáním podané žaloby co do jejích věcných důvodů se soud nejprve zaměřil, zda má vůbec pravomoc tyto otázky posoudit a věcně o žalobě rozhodnout, a dospěl k závěru, že tomu tak není.

Podle ust. § 4 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o památkové péči“): „*Kulturní památky, které tvoří nejvýznamnější součást kulturního bohatství národa, prohlašuje vláda České republiky nařízením za národní kulturní památky a stanoví podmínky jejich ochrany*“.

V dané věci má soud za to, že zásahovou žalobou napadený postup státu není výkonem veřejné správy, z něhož by vznikala žalobci veřejná subjektivní práva, která by se opírala o tvrzený zásah, pokyn nebo donucení správního orgánu a který zároveň není rozhodnutím (ust. § 2 a 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), když na straně žalovaného (tedy vykonavatele veřejné správy) nestojí vláda jako správní orgán, ale vláda ve smyslu výkonu vládní moci ve svém ústavním vymezení.

Tento závěr podporuje skutečnost, že vláda příslušný akt vydává ve formě nařízení vlády, tedy nikoliv rozhodnutí či opatření obecné povahy, tedy akt moci vládní podle ústavy jako součást podzákonné normotvorby. Toto vymezení pak nemůže překročit žalobní tvrzení, že obsahově se jedná o vydání opatření obecné povahy, čemuž by mohlo svědčit vymezení a obsah tohoto nařízení vlády (upravuje práva a povinnosti ke konkrétní věci – národní kulturní památce, ačkoliv nemusí být znám okruh účastníků řízení), neboť stále podle názoru soudu se jedná o nařízení vlády, byť soud připouští, že obecnost ve smyslu určení věci zde chybí. Tuto skutečnost však podle názoru překonává zákonné vymezení této činnosti v ust. § 4 odst. 1 zákona o památkové péči, kdy zákonodárce dává vládě oprávnění k takovému postupu v konkrétně určené věci (národní kulturní památce), a výslovně ji zmocňuje k vydání nařízení vlády (ač z hlediska obecného vymezení nařízení vlády ve smyslu článku 78 Ústavy se jedná o ustanovení, které je z obecného hlediska nadbytečné). Tento akt tak podle názoru soudu není napadnutelný ve správním soudnictví, neboť správní soudnictví nemá pravomoc jej ani přezkoumávat, ani o něm autoritativně rozhodovat (např. ve smyslu jeho případného zrušení). Proto podle názoru soudu nelze takový postup napadat ani zásahovou žalobou podle ust. § 82 a násl. s.ř.s., neboť základní podmínku pro autoritativní rozhodnutí soudu (jímž je pravomoc) zde chybí.

V daném případě je sice možné v diskusní rovině pochybovat o tomto zakotvení příslušného procesu (ust. § 4 odst. 1 zákona o památkové péči je účinné od nabytí účinnosti zákona bez novelizace), nicméně podle názoru soudu pokud zákonodárce nepřistoupil v průběhu času k jinému, dnes běžnějšímu postupu, ponechal tak tento proces ve sféře výkonu vládní moci (výslovným vymezením takového postupu jako vydání nařízení vlády), nikoliv veřejné správy, a proto ke dni rozhodnutí soudu je nutné vycházet z tohoto právního stavu.

Z tohoto důvodu pak soud nezkoumal, zda vůbec může nařídit přijetí určitého postupu žalovanému, jak se žalobce domáhal v návrhu výroku rozsudku, neboť při neexistenci pravomoci ve věci rozhodnout je taková úvaha nadbytečná.

Z těchto důvodů soud žalobu odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s.ř.s., a to včetně nákladů řízení zúčastněných osob, kterým nevzniklo toto právo, neboť soud jim žádnou povinnost neukládal (ust. § 60 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o vrácení soudního poplatku se opírá o ust. § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, neboť návrh byl odmítnut před prvním jednáním odmítnut.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 21. června 2018

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu